

[Henning Philipsen.]

tale om det, der nu hedder augustforliget i år? Efter min opfattelse er det her, provokationerne ligger. Men hvis nu hr. Svend Haugaard havde ret – og det tror jeg for så vidt han har – i den påstand, at mælkechaufførernes og oliechaufførernes indsats er af uvurderlig betydning for dette samfund, er det så rimeligt, at mælkechauffører f. eks. i Nordjylland om vinteren skal køre med 10 eller 20 t lastvogne om natten på islagte veje til en betaling af 26 kr. i timen? Så spørger jeg: er det disse mennesker, der er provokatører? Er det dem, der udsætter samfundet for risiko i forhold til den lovgivning, som hr. Svend Haugaard og andre har ansvaret for at have gennemført i dette land?

Jeg oplevede endvidere, at hr. Jens Møller for første gang her i folketingsalen erkender, at det danske arbejdsmarkedssystem er særdeles kompliceret. Hidtil har det været sådan, at hr. Jens Møller – og ikke mindst hans parti – har haft særdeles skrårige meninger om, hvordan det danske arbejdsmarkedssystem er indrettet. Nu oplever vi altså, at han erkender, at det er særdeles kompliceret. På den baggrund mener han, at det ville være rigtigt, at man er medforslagsstiller til de lovforslag, der ligger her. Jeg synes, det skal siges, så det ikke kan misforstås: det, hr. Jens Møller – og for den sags skyld også regeringen og socialdemokratiet – er medvirkende til, er en ukristelig alliance imellem arbejdsgivere og staten, noget, som simpelt hen burde være utænkeligt i det Herrens år 1976.

Hvad er der så tilbage, når vi efterhånden er kommet igennem denne aften? Det, der er tilbage, er, at folk på arbejdspladserne nu synes, det er for meget, man har budt dem indtil nu. Nu siger arbejdspladsernes folk nej, nu kan det være nok – og man har advaret jer, derom skal man ikke være i tvivl.

Lad mig så sige til de ordførere, som i løbet af denne aften har prøvet på at fortælle os, hvor uansvarligt disse strejkende chauffører, eller andre arbejdere for den sags skyld, optræder: tror man virkelig, at man ved hjælp af en lovgivning som denne vil være i stand til at bære strejkende chauffører op i bilerne og bede dem om at køre? Tror man virkelig, at man på den måde kan forhindre arbejdere på arbejdspladserne i at aktionere, når det er således, at de føler deres rettigheder trådt for nær?

Man har sået vind, og nu høster man stor-

men. Intet af det, man nu forsøger på at gennemføre, kan tvinge folk, når de føler sig trådt for nær, som de gør det med de seneste fire års indgreb over for den jævne befolkning og dens rettigheder. Man kan ikke – og det vil man i hvert fald erfare – man kan ganske enkelt ikke rydde disse vanskeligheder bort ved hjælp af en lovgivning, der skal kunne sætte disse mennesker til vægs. Man vil opleve, at stormen bliver endnu stærkere, hvis dette her fortsætter.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først og fremmest sige til hr. Hilmar Baunsgaard, som udtaler, at formandsinitiativet er uansvarligt og ikke tager hensyn til landets økonomiske situation, at på det møde, der blev afholdt i weekenden, og som jo er blevet refereret nogle gange heroppefra på en forkert måde, var der adskillige, der talte om de mange arbejdsløse og ønskede en forbedring af deres vilkår, og som også om den økonomiske situation sagde, at det var nødvendigt at gribe ind over for den spekulation, som lå i stigningen på jord og fast ejendom. Jo, man vil såmænd godt i formandsinitiativet tage hensyn både til krisen og til landets økonomiske situation, men man er ikke helt enig med hr. Hilmar Baunsgaard og andre om de midler, som skal bruges.

Må jeg så sige til hr. Brusvang, som talte om vilde strejker: hvad er det for strejker, der har været i gang? Det er mennesker, som man på grund af en vedtagelse her i folketinget har tvunget til at arbejde for en løn på mellem 25 kr. og 30 kr. Det er mennesker, som har taget en afstemning, hvor et stort flertal har besluttet, at det nu var nødvendigt at gå i aktion for at få lønforhøjelser. Det er det, man kalder for vilde strejker. Det har også været aktioner, som er sluttet, når flertallet har ønsket, at de skulle slutte. Derfor er det ikke vilde strejker, men ganske bevidste handlinger provokeret herinde i folketinget.

Det forslag, som er til behandling her, hedder stop for pris-, husleje- og indkomststigninger. Men når man kommer til kap. 3, § 11, er det alene ugyligheden af visse lønftaler, der tales om. Derfor vil jeg gerne spørge: hvis og når den produktivitetsstigning, som finder sted, ikke omsættes i lønforhøjelser, hvem er det så egentlig, der får en forøget indtægt? Og hvad vil man gøre ved denne forøgede indtægt?